

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Z. K.
przy uczestnictwie M. K., K. W., B. S.
o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika B. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 października 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Podał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i konieczność odpowiedzi na pytanie, czy jeżeli stwierdzenie nabycia spadku następuje przy zastosowaniu art. 961 k.c., a takie rozrządzenie testamentowe zostało dokonane na rzecz kilku osób i „przedmiotem majątkowym” w rozumieniu tego przepisu jest nieruchomości, to czy spadkobierców wiąże założenie wskazane w treści art. 2 zd. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1007 ze zm., dalej „u.k.w.i.h.”) i nie mogą w przyszłości powoływać się na swą niewiedzę odnośnie do stanu prawnego nieruchomości przy wniosku o zmianę prawomocnego postępowania spadkowego. Skarżący wskazał również, że w sprawie zachodzi potrzeba wyjaśnienia relacji przepisów art. 679 § 1 k.p.c. oraz art. 2 zd. 2 u.k.w.i.h. oraz, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oddalanie wniosków dowodowych skarżącego oraz niezastosowanie w sprawie przez Sądy pierwszej i drugiej instancji regulacji art. 2 zd. 2 u.k.w.i.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek nie tylko sformułowania zagadnienia prawnego, ale przede wszystkim obowiązek przedstawienia odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na istnienie powołanej wątpliwości natury prawnej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku, z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Skarżący nie sprostął powyższym wymogom. Ograniczył się jedynie do zarysowania problematyki zastosowania art. 961 k.c. oraz relacji art. 679 § 1 k.p.c. i art. 2 zd. 2 u.k.w.i.h. Nie przedstawił juretrycznego wyводу zamierzającego do wykazania, że kwestie te stanowią faktycznie istotny problem prawny występujący w sprawie, nie przedstawił też możliwych rozbieżnych dróg interpretacji. Pozwala to przyjąć, że skarżącemu nie chodzi o wykazanie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie o poddanie zaskarżanego postanowienia kontroli kasacyjnej.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to

spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący.

Skarżący nie wykazał, że zaskarżone przez niego postanowienie jest dotknięte wadliwością o takich cechach, jak opisane wyżej. Podał jedynie własną ocenę rozstrzygnięcia, bez przedstawienia kwalifikowanego, widocznego *prima facie*, bez potrzeby głębszej analizy naruszenia przepisów prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c.